

yttrede, at, dersom Folgen af, at Lovforslaget blev forkastet, vilde være den, at vi til evig Tid skulde beholde den nuværende Tilstand, saa vilde jeg fuldkommen indrømme, at man ikke burde forkaste Lovforslaget. Men Folgen af Forkastelsen vil jo kun være, at vi saa atter kunne saa Sagen for i næste Session, hvor vi da, efter med bedre No at have overbetet Forholdene, og efter at have hørt, hvad Folk, der kjende Forholdene her paa Stedet nøjere end de fleste af os gjøre, sige til det nu Foreslaaede, kunne prøve at faa hele Forholdet ordnet paa en bedre Maade. Der vil altsaa ikkun ske den ringe Ulykke, at Sagen nu oplættes, men ingenlunde den Ulykke, at Sagen maa blive, som den nu er, for bestandig.

Somme: Ja, dersom man ikke havde den Kjendsgjerning, at Lovforslag kunne have temmelig strenge Fødselsveer, inden de komme til Verden, vilde jeg heller ikke sige, at Ulykken var stor ved, at der endnu skulde ventes $\frac{1}{2}$ Aar. Men under Hensyn til hin Kjendsgjerning, tror jeg dog, at det var bedre, hvis der nu kunde opnaas Enighed om Lovforslaget, som det foreligger.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og

Lovforslaget (se Tillæg C., Sp. 895—900) salttes under Afstemning og vedtoges med 29 Stemmer mod 18.

Formanden: Lovforslaget vil nu i dets forandrede Skikkelse atter blive tilstillet Folkethingets Formand med Anmodning om paany at forelægge det der.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Retten til Bortforpagtning af Fæstegaarde.

(Iste Behandling findes i Tidenden Sp. 1905 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1649 ff.).

Formanden: Naar jeg igaar ved at berøre denne Sag yttrede, at der uden Tvivl var delte Meininger om Hensigtsmæssigheden

eller Ikke-Hensigtsmæssigheden af Sagens Foretagelse idag, da er denne min Formening senere bleven yderligere bekræftet. Flere ærede Medlemmer have nemlig for mig udtalt et bestemt Duffe om, at Sagen maatte kunne udgaa af Dagsordenen, og jeg har navnlig Grund til at tro, at Stemningen i denne Retning i alt Hald er saa almindelig, at det ikke vil være muligt at tilvejebringe det kvalificerede Flertal af $\frac{3}{4}$ Stemmer, som vil behøves, for at Sagen imorgen skulde kunne bringes extraordinært til 3die Behandling. Og uden en saadan extraordinær 3die Behandling imorgen vilde jo 2den Behandling idag være ganske spildt. Thingets virkelige Anskuelse i saa Henseende kan jeg jo imidlertid først erfare ved at gjøre Spørgsmaalet om Sagens Foretagelse eller Ikke-Foretagelse til Gjenstand for Afstemning, men under de forhaandenværende Omstændigheder er det ogsaa en Selsfølge, at jeg, som jeg ligeledes igaar antydede, er fuldstændig villig til at henstille Spørgsmaalet om Sagens Foretagelse til Thingets frie Afgjørelse. Jeg vil saaledes, forinden jeg gaar videre, sætte under Afstemning, om Sagen skal fremmes idag, eller om den skal udgaa af Dagsordenen.

Bed den derpaa foretagne Afstemning vedtoges det med 31 Stemmer mod 14, at Sagen skulde udgaa af Dagsordenen.

Formanden: Der er saaledes ikke Mere paa Dagsordenen.

Næste Møde vil blive afholdt imorgen Kl. 2 $\frac{1}{2}$, og Dagsordenen vil da være:

Meddelelse af Formanden angaaende Regnskabsoverigten m. m.

Mødet hævet Kl. 4.

Stoghalvfemstindstyvende Møde.

Onsdagen den 29de Marts Kl. 2 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Siden forrige Møde er paa de Herrers Pladser blevet omdelt Betænkning over Forslag til Lov om Forandringer